

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια δεκτακόσα δεγδοῖντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἐξορία — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει.
κι' ἔτιν ἔγω ἐξορία — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Περνοῦντ' ὅτε δὲν ἔρχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Ἐἴτε φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ θακάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Εἰς τὰς ἑξὶ τοῦ Γενάρη
φεύγουν οἱ καλικαντζάραι.

Νούμερο πεντηκοστὸ
εἰς τὰ χέρια μου βαστῶ.

Γάμοι βασιλικοί,
πολὺ ἐξαφνικοί.

Τι χαρὰς, τί πανηγύρια θ' ἀρχινίσουν σὲ κομμάτι,
τί παλάτι, τί σημαίαι καὶ τί κανονισμοὶ ἀκόμη,
ἀπὸ Ἑλλήνων καὶ ξένων θὰ γεμίσῃ τὸ παλάτι,
κι' ἀπὸ μουσικῆς καὶ ζήτω θὰ βοῦντο ὅλ' οἱ δρόμοι.
Μετ' ἧς φωτῆς οἱ γάμοι 'ς τὸ παλάτι μας ἀρχίζουν
καὶ τῆς αἰῆς τοῦ τρικέραι κι' ὅχι φλόγαις θὰ φωτίζουν.

Τὴν ἐλπίδα μας Ἀλεξάνδρα, τὴ χρυσὴ βασιλοπούλα,
πρὶν τοὺς δεκαπέντε χρόνους ἡ μικρούλα μας σφαλίσῃ,
πρὶν ἐκεῖνα βγάλῃ ἀνθὴν ἢ δροσλόουστη δαφνοῦλα,
ἀπὸς πρὶν ἡμερῶν μεγάλος ἦλθε νὰ μᾶς τὴν ζητήσῃ!
Καὶ ὅτ' ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, καὶ 'ς τὰ ξένα θὰ πετάξῃ,
καὶ αἰσθήματα, καὶ πόθους, καὶ πατρίδα θὲ ν' ἀλλάξῃ!

Ὅχι, μὴ μᾶς φεύγῃς, χρυσογάλανη ἀχτίδα,
μὴ τοῦ ἐγεννήθης μιὰ ἡλιόφωτη ἡμέρα!
πρὶν ἀπὸς τὴν Ἑλλάδα, τὴν φτωχή σου τὴν πατρίδα,
ἀπὸ τῆς γῆς ἄλλου ἀγάπη, οὐτ' ἑλληνικὸ ἀέρα.
Ὅχι, μὴ μᾶς φεύγῃς... ὦ τρελλή μου φαντασία,
τὴν πατρίδα ποῖς σοῦπε πῶς θὰ πάρουν 'ς τὴ Ῥωσσία!

Τὴ Ῥωσσία, ἂ τί κρίμα! 'ς τὴ Ῥωσσία νὰ μᾶς φύγῃ,
τὴ Ῥωσσία ποῦ τὴν Πόλι καρτερεῖ νὰ μᾶς ἀρπάξῃ,
τὴ Ῥωσσία ποῦ τὸ στόμα πάντ' ἀχόρταγο ἀνοίγει,
τὴ Ῥωσσία ποῦ γυρεύει τὴν Ἑλλάδα νὰ βρῇ μᾶζε,
τὴ Ῥωσσία ποῦ μᾶς δαίχνει ἄγρια δόντια σὰν ἀρκουῶδα,
τὴ Ῥωσσία θὰ μᾶς φύγῃς, πλουμιστὴ μου πεταλούδα;

Ἀχ! πῶς ἤθελα, ὁπότεν — θὲς νὰ πάρῃς Ῥώσσον ἄνδρα; —
ἢ καλὴ βασίλισσά μας καμμιὰ μέρα σ' ἐρωτήσῃ,
— Ὅχι, δυνατὰ νὰ κράξῃς, δὲν ἔμπορεῖ ἡ Ἀλεξάνδρα,
μ' ἄνθρωπο ποῦ δὲν λατρεύει, τὴν Ἑλλάδα μας νὰ ζήσῃ.
Ἀχ! πῶς ἤθελα νὰ δώσῃς τέτοι' ἀπόκρισι, μικρούλα,
γὰ νὰ δείξῃς ὅτι εἶσαι Ἑλληνὶς βασιλοπούλα!

Εἶσαι ἄγγελος, ξανθή μου, καὶ δὲν ἐνοήσωες ἀκόμα
τί προσορισμὸ ποῦ ἔχει πριγκηπέσσα Ἑλληνίδα;
δὲν σ' ἐμάθανε καθόλου πῶς πατεῖς Ἑλλάδος χῶμα
καὶ δὲν σοῦδειξαν καμμιὰ, ματωμένη τῆς σελίδα.
Δὲν ἐτάραξε κανένας τὰ αἰῶνα ὄνειρά σου,
καὶ σοῦ ἐφαλλαν τραγούδια 'στὰ ὀλόχρυσα μαλλιά σου.

Ὅμως τώρα ποῦ κυρία ἐγίνες καὶ σὺ μεγάλη,
πρὶν μὲ νυφικὰ λουλούδια σου στολίσουν τὸ κεφάλι,
πρὶν σοῦ πάρουν ναὶ ἢ ὅχι ἀπ' τὰ πόδια σου χεῖλα
βασιλόπουλα ποῦ γύρω θὰ σὲ λαχταροῦνε χίλια,
ἔσθ' δισταγμὸς ἀκόμη 'ς τὴν ψυχὴν σου βασιλεύει,
ἄκουσε, ἂν θὲς, τὴ γνώμη ποιητοῦ ποῦ σὲ λατρεῖ.

Γύρνα 'δὲς τὴν Ἡπειρό μας, 'δὲς καὶ τὴ Μακεδονία,
ρίξε ὑπερὰ τὸ βλέμμα 'ς τὴν πολυπαθὴ μας Κρήτη,
'δὲς σὲ λίγο καὶ τὴ Θράκη 'ς τὴ βαρεὴ τῆς τυραννίας,
καὶ σὰν Ἑλληνὶς ποῦ εἶσαι πριγκηπέσσα κι' Ἀφροδίτη
'πὲς: — «Σ' αὐτὸν ποῦ τόσα μέρη ἀπὸ τὴ σκλαβιά λυτρώσῃ
ἢ ξανθὴ βασιλοπούλα τὴν καρδιά της θὲ νὰ δώσῃ.»

Και ύστερα δὴ χριστιανοὶ μὲ ὕψος θλιβερό
γυρίζουνε θεόγυμνοι μὲ δὴδ μεγάλας σέ ταις,
καὶ τάχα πῶς ἐδούτηξαν νὰ πιάσουν τὸ Σταυρὸ
συνάξουν ὅσας εἰμποροῦν ἑλληνικαῖς γαζέταις.
Τοιαῦτα εἶναι, κύριοι, τὰ Φῶτα ἐν συντόμῳ,
καὶ δίνω πέρας εἰς αὐτά, γιὰτὶ ἐπῆρα δρῆμο.

Πάλι ἀγιάσαν τὰ νερά καὶ πανηγύρι πάλι,
χιλιάδες 'ς τὴ Δεξαμενὴ καὶ πληθὸς 'ς τὸν Περαιά,
'ψηλὰ καὶ φέσια ἀναμίξ, βοή καὶ παραζάλη,
καὶ τρέχει 'πίσω γελαστή ἢ κἀθε μὴ παρέα
Κοντὰ κοντὰ Χριστοῦγεννα, 'Αἱ Βασίλης, Φῶτα,
καὶ ὅλο διασκεδάσεις κι' ὅλο ζωὴ καὶ κότα.

Περασμένα ξεχασμένα.

Πέρασαν τόσας ἡμέρας, τόσα γλέντια καὶ παιχνίδια,
πέρασε γιὰ ἓνα χρόνο κι' ἡ τρελλὴ πρωτοχρονιά,
καὶ ἀρχίσανε νὰ ζοῦμε μὲ τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια
κι' ὁ καθεὶς 'ς τὴ φτωχικὴ του συμμαζεῦεται γωνιά.
Ἡέρασε ἡ τόση φούρια κι' ἡ μεγάλη φασαρία,
κι' ὁ 'Αἱ Βασίλης πάλι 'γύρισε 'ς τὴν Καισαρεία.

Τὰ θυμοῦμαι καὶ ἀκόμα φοβερά ὁ νοῦς μου φρίττει,
τὶ σφυρίκτριαις, τὶ ροκάναϊς καὶ τὶ φούσαις 'ς τὸν ἀέρα!
τὶ ἐγίνη τὴ Δευτέρα, τὶ ἐγίνηκε τὴν Τρίτη,
τὶ χαρὰ καὶ τὶ παιχνίδια καὶ τὶ γλέντια νύκτα μέρα!
'Εβλεπες μὴ τράκα-τροῦκα νὰ σοῦ ἔρχεται 'ς τὴν πλάτη,
κι' ἄλλη μία παραπέρα νὰ πετᾷ ἐνὸς τὸ 'μάτι.

'Απαξ ἅπαντες ἄθροοι οἱ τῶν 'Αθηνῶν δημόται
ἔτρεχαν ἀπάνω κάτω 'ς ὅλα τὰ ἐμπορικὰ,
κι' ἀναμίξ αἱ δεσποινίδες, αἱ κυραὶ καὶ κοκόται
ἔχαρίζαν 'ς τὸν καθένα βλέμματα ἐρωτικά.
'Εξισούντο γιὰ μὴ ὦρα καὶ γεράματα καὶ νεῖατα
κι' ἦσαν ὅλα τὰ μπαλκόνια ἀπὸ ἐμορφιάς γεμάτα.

Εἰς τοὺς καφφενέδες μέσα τέρτσο-τίρο καὶ πασέτα,
καὶ εἰς ὅλα μας τὰ σπήτια Φαραῶ καὶ λανσκενέ,
καὶ κλεψιά διὰ τῆς βίας καὶ βλαστήμιας νέτα σκέτα
καὶ ἡ τύχη περπατοῦσε 'ς τὸν καθένα καφφενέ.
Καὶ ἐνῶ πηγαίναν ὅλοι γιὰ νὰ φύγουν κερδισμένοι
τὸ πρῶτ μικροὶ μεγάλοι ὅλοι βρέθηκαν χαμένοι.

Πρὸς τὸ βράδῳ 'ς τὰ σαλόνια ἦσαν ὅλοι μαζωμένοι
καὶ οἱ πλούσιοι καὶ ὅλοι τέλος πάντων οἱ πτωχοὶ,
γιὰ νὰ κόψουνε τὴν πῆτα τὴ ζαχαροζυμωμένη
καὶ τὴν τριγυρίζαν ὅλοι μὲ μεγάλη προσοχή.
'Στὸ τραπέζι γύρω-γύρω καὶ ἡ πῆτα μέσ' 'ς τὴ μέση
γιὰ νὰ 'δαῦν σὲ τίνοσ φέτα τὸ φλωράκι θε νὰ πέση.

Γιὰ νὰ μὴν πολυλογοῦμε, δῶρα ἐβλεπες μεγάλα
σὲ καλὰθια, σὲ κοφφίγια καὶ σὲ ὠμορφα κουτιὰ,
λαίμοδέταις καὶ γραβάταις, μυρωδιαῖς καὶ τόσα ἄλλα,
τεχνηέντως τυλιγμένα σὲ χρωματιστὰ χαρτιὰ.
'Εστελναν καὶ κουρμπιέδες, μὰ συγχρόνως καὶ μπουκέτα,
ἢ τὰ 'πήγαιναν οἱ ἴδιοι ἢ τὰ στέλναν μὲ μπιλιέντα.

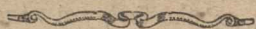
Αὕτη ἦτο, κύριοί μου, ἡ κατάστασις ἐν γένει
καὶ ἐντὸς τῆς πρωτευούσης κι' εἰς τὰς ἄλλας ἐπαρχίας,
κι' ἂν διήλθομεν ὡς τώρα δυστυχεῖς κι' ἀπηλπισμένοι,
λησμονήσωμεν ἐν τούτοις παρελθούσας δυστυχίας,
κι' ἄς ἐνθυμηθῶμεν μόνον πῶς καθὼς καὶ 'ς τὰ ἄλλα Κράτη
πρόκειται κι' ἐδῶ νὰ γίνουν κἀτι γάμοι 'ς τὸ παλάτι.

Θαῦμα ἐκ τῶν θαυμάτων τῶν σημαντικωτάτων.

Νομίζετε πῶς πέρασε ἡ ἐποχὴ ἐκείνη,
ὅπου ἀνέστειναν νεκροὶ τῇ τοῦ Θεοῦ δυνάμει,
ὅπου 'μποροῦσε ὁ καθεὶς θεοσεδῆς νὰ μείνῃ
καὶ θαύματα ἀλλόκοτα γιὰ μὴ στιγμή νὰ κάμῃ;
Οὐχί, κι' εἰς τὰς ἡμέρας μας θαῦμα πολὺ σπουδαῖον
ὀφείλομεν 'ς τὸν ἱατρὸν χειροῦργον 'Αρεταῖον.

'Οτε ποτὲ ἐμάχοντο 'ς τῆς Κρήτης τὰ πεδία
κι' ἐνὸς μεγάλου μαχητοῦ ἐκόψαν τὸ κεφάλι,
ὁ 'Αρεταῖος μ' ὅλη του τὴ θετικὴ παιδεία
'ς τὸν ὦμο τοῦ τὸ κόλλησε καὶ ἀνεστήθη πάλι.
Τοιαῦτα, φίλοι, ἔγιναν, ἂν ὅμως δυσπιστῆτε,
τὴν πρὸ καιροῦ 'Ακρόπολιν διαβάσατε νὰ 'δῆτε.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

'Απέναντι 'ς τοῦ Φίσερ κήπος λαμπρὸς καὶ σπάνιος,
ρωμαντικὸς καθ' ὅλα, ὀνόματι Γαλιάνος,
ἐμάθομεν πῶς κατ' αὐτὰς διὰ παντὸς πωλεῖται
καὶ σπεύσατε οἱ θέλοντες νὰ πληροφορηθῆτε.

'Στὴν ἀγορὰν τοῦ Πειραιῶς, 'στοῦ Λαύρη δὲ πλησίον
ἀνοίξε, ὡς ἐμάθομεν, καινούριο καφφενεῖον.
Καφφές ἐξαισιος, πρὸς δὲ ὑπηρεσία πρώτης,
καὶ τὸ μὲν καὶ ἑκτακτὸς παντοῦ καθαριότης.
Τσαγκάρης, Κουρμπιέδης τε, οἱ δὲ τὸ διευθύνουν,
κι' οἱ Πειραιώταις τρέχουνε καὶ τὸν καφφὲ τους πίνουν.

Εἰς τῶν ἐφημερίδων τὸ μόνον Πρακτορεῖον
(τὸ λέγομεν εἰς γινώσκιν ἀπάντων τῶν κυρίων)
θὰ πᾶρετε βιβλία 'φθινὰ καὶ διαλεκτὰ,
ἐνῶ ὀλίγα μόνον θὰ δώσετε λεπτὰ.
Ἡμερὸλόγια μὰς πολλὰ ἐκεῖ θὰ βρῆτε,
καὶ δύνασθε εὐκόλως νὰ τὰ προμηθευθῆτε.
Πρὸς τοὺς 'ς ἀγοράσῃ ἐκεῖ καθεὶς 'μπορεῖ
'Αναπαράξῃ τὴν τοῦ Γεωργίου τοῦ Σουρή.

Τοῦ 'Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν «Εὐφρονούντων» — νύκτα 'μέρα συζητούντων,
μὲ μπαλκόνιας καμπόσους, — πατ' ἀπὸ τῆς ἀλλοῦς τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.